

רחל מרחלת על נל העולם

תערוכה במים רטובים

השביעי, הוא הקפיץ אותה ישר לתשיעי בהזמנה מפתה: הפלגה ביאכטה המסוארת שלו, כדי להעניק לה אותה הרגשה שהעניק ארי אונאסיס לג'קי בירכהדבש שלי. הבחור היה מאוהב עד השפיץ של הי כובע החדש שלו. ומי יכולה לטוב להצעה כזו? אחרי הכל, מה כבר מציעה אילת לאורחיה כיום?

מובן שמרים היא לא אחת כזו שתסרב, מה עוד שרפי הצהיר שאצלו היא תקבל השראה שתספיק לה עד המאסטרפיס.

הסיכוב שלהם ביאכטה התארך והתארך, והכל היה כליכך פאסטוראלי ומרגש. הם יצאו עם שחר וחזרו עם שקיעת החמה, וזאתהם אך החלה לזרוח ולהפיץ נוגה וזהר סביב.

הנה, כמו שהם הגיעו חזרה לחוף, רצה מרים והודיעה לכל החברים שלה שהיא גמרה אומר בליבה לערוך את תערוכתה הבאה אצל רפי. התמונות תהיינה תלויות על האיינקירות, כי מי בכלל צריך קירות כשעושים תערוכת אקוואריום וכשעומד לרשותה כנה חוף משגעו איך עושים את זה? זו כבר בעייה, אבל אל תשכחו שמדובר בנלטון הנוגה-הרעיונות, ואם הוא הצליח להזין את פולרי מהגשמים בארוחת-צהריים במים, תסמכו עליו שהוא יערוך גם תערוכת ציורים במים בלי שאף ציור יירטב. רק שלא ישגעו אותי אלה, ועוד יומינו לחתונה מתחת למים. מרים כבר מבשרת לכולם שהציור החדש שלה הוא פורטרט של רפי, ורפי כבר מספר לכולם שהוא מתחיל לצייר, ואם זאת לא אהבה — אני צוללת.

מרים דאובר וגדי כץ מיבצע רומנטי

ישר קלט אותה וראה בעינו הבוחנת שלא רק יש לה ציורים טובים, אלא היא גם בחורה כלכבו. אחת כזו, החליט. יכולה כמו כלום לעמוד לצידו בעבודתו היימית ומפתת בכפר-הנופש שלו. או קודם-כל הוא עזר לה למכור את כל הציורים החדשניים, ואחרי שכבר היה לה כסף היא היתה בכלל ברקיע

אם ההר לא בא אל מוחמד, בא מוחמד אל ההר. ואני מתכוונת לתערוכת-הציורים שנערכה לפני שבוע באילת למען כל האיל-תים שוחרי-האמנות, כדי שרק שלא ירגישו את עצמם מקופחים. אבל מה שקרה שם הפעם, הפתיע אפילו אותי, ואני עוד אחת כזאת שנססציות כבר מחליקות מעליה.

אז ככה, מירי זיכרון, אשת יחסי-הציבור, שהפכה באחרונה פטרונייהם של ציירים שונים, החליטה שהיא מארגנת להם תערוכה באילת. אמרה — ועשתה. היא אספה כמאה ציורים, עלתה על המטוס הראשון, נחתה בבסיס-האם שלה, מלון ביקענת-הירז, ושלחה הזמנות לכל מי שהיא משהו באילת. אלא שהיא אפילו לא חלמה שבוכות אותו מיבצע תרבותי יתפתח הי מיבצע הרומנטי של השנה.

כי אם כבר עושים תערוכה באילת, אז מובן שחוף מראש-העיר, גרי כץ, מומינים גם את מיינדעו רפי נלטון, שהפתיע שוב בתליבושתו הלאומית המלאה. אבל מי שגנבה את ההצגה מרפי, היתה הצעירה היפה מרים דאובר, שבאה במיוחד מתל-אביב יחד עם מירי, והיא בת 28, פלוס גיורה משגעו ושיער בלונדי, ממש טיפוס קלאסי של רווקה עלייה.

כי מרים היא אחת כזאת שאוהבת בבלות עד כמה שאפשר עם האנשים היפים, ועם כל מה שיפה וטוב בחיים. אחרי שתי כוסות יין היא מוכנה לרקוד, להשתולל, לספר בדיחות ואפילו לקפוץ עם הבגדים לבריכה ולהרביץ שחיה לילית כמו בסרטים. שנא מר, בחורה ספונטאנית אינסטינקטיבית, ורפי, שגם הוא טיפוס אינסטינקטיבי וכו',

יש לי הרגשה שכל המדינה מדברת השבוע על סמים. מדברים, מדברים, אבל נושא השיחה העיקרי בטרקליני החברת התל-אביבית, איננו דווקא בעיית הסמים כתופעה סוציאלית ומוראלית ושות'.

הסיפור הפיקנטי ביותר, זה שעובר מפה לאוזן, מספר על בחור בן-מדינה, מי שפחה טובה-טובה, שיתר מדי טוב לו בחיים. האכא החשוב והטוב שלו נתן לו הכל, אבל הוא רצה עוד יותר. מילא, אפשר להבין אותו, הוא בסך-הכל עוד לפני צבא ורוצה להספיק כמה שאפשר, כמו כל נער סקרני בני-ימנו.

אבל מה שהכי סיקרן אותו היה לטעום את הטעם המתקתק של החשיש. הוא הצליח לטעום אצבע מחוירי מפולפל, הנהג, רק קיבל אצבע — וכבר רצה את כל הסוליה.

הוא רק שכח שלדבר האחר הזה יש ריח מאד מייחד, שמגיע במטריות לאפס הרגיש של אנשי החוק. הוא נעצר עוד לפני שהספיק לחוות את התוויה כמו שצריך, ולעומת זאת זכה בחווייה מטוג אחר.

הוא נעצר להקירה, אלא שכבר בשלביה המוקדמים נחץ לעזרתו האבא הטוב, עם כל החברים הטובים שלו. האב שיתר את הבן בערבות, ועכשיו מספרים לי ש- הוא עושה גם מאמצים לסגור את התיק.

מיפעל-הפיים

והרבנים

הצרות של הרבנים מגיעות בזמן האחר-רון אפילו לצהלה, שכונת האנשים הגדולים שתודות לרב שלמה אורן היתה מוגנת בדרך-כלל מפני חוקי-הדת הדר-קונים.

שירי כץ היא בת צהלה מבטן ומי-לידה. האבא שלה הוא אחד הקפטנים הוותיקים של אל-על, ביל כץ והאמא שלה, בלפוריה, ירועה כאשת-הכורה אשר אינה מחמיצה שום מסיבה, בין אם בעלה בארץ ובין אם הוא בטיסה. שירי ירשה את היופי והאופי של אמא שלה והפכה, עוד בגיל צעיר ביותר, אחת המועמדות-לנישואין המבוקשות ביותר בארץ.

מי שזכה בה לפני כשנתיים היה רדני שפן, תעשיין-פלסטיקה עשיר, צעיר, יפה ומצליח — כל התכונות הטובות. אבל תכונות אלה לא היו די טובות בשביל שירי. למרות הדירה המסוארת שקיבלה, ליד קפה אקסודוס בתל-אביב, ולמרות

בעצם כהן, זהרי לכהן, כידוע, אסור לשאת גרושה. אך הוגג הצעיר החליט לא לעצור את אלגל-המול הפרטי שלו, ובשבועות הקרובים הם עומדים לצאת לחו"ל, כדי להתחתן שם בלי הטובות של הרבנים. הכלי טוב שהיה להם.

מיפעל-הפיים, יצחק אורן, מי שהיה משך שנים רבות גיבור עיריית תל-אביב. שירי הסתובבה בין קפה אקסודוס וקפה אולגה השכן, וסיפרה לכל כי כאשר מצאה את דני, הרי זה כאילו זכתה בפיס, לא במיפעל הפיים, אלא בפיס של האהבה.

אבל הרבנים אינם בעד תחרות של המול בקדוש-ברוך-הוא, והשיווך עם מיפעל הפיים לא ניראה להם. הם חקרו ובדקו, והגיעו למסקנה שדני אורן הוא

כלב הפקינז שקנה לה בעלה, החליטה שירי לפני מיספר חודשים להתגרש מי-רדני.

עד כאן, לא היו גם סיבוכים עם הרבנים, גם בתחנה, וגם בגירושין, המידתהגו בסדר, אבל הבעיית החלו מיד אחרי הגט, כאשר שירי חשה עצמה בור דדה והחליטה להתחתן בשנית, מהר ככל האפשר.

היא פגשה ברדני אורן, בעל מיפעל-התרופות דיסקו בחיפה ובנו של מגהל

ערבי-יחיד

שלא תחשבו שקל היום להעלות ערבי-יחיד, בתנאים שיש לנו בארץ. קחו, למשל, שחקנית כמו בקי פריישיטאט, שעשתה ערבי-יחיד בשם תמיד אשה. היא דאגה שהכל יהיה ברמה גבוהה מאד, ושהיה סופיסטיקייטד כמו שצריך. אחרי הכל, היא לא עושה תכנית כזאת כל יום, ואומנם, הקהל שבא לערבי-הכורה נהנה מאד, אבל הקהל שמחויך לעיד בכלל לא הבין על מה בדיוק היא מדברת. אז כשבקי נוכחה איזה, ברוד' הולך לקרות לה, היא מהר-מהר תפסה את עצמה בידיים, ולפי מה שראתה, הוציאה כמעט את כל הקטעים של פריישיטאט, שהם אולי גורא חכמים אבל כבר לא מצחיקים, וכללה במקומם קטעים משל יואל ריפל. היא תיבלה את התכנית בכל מיני קטעים סכסיים ולבשה בגדים יותר גר-עזים, כי בלי עין הרע יש לה גוף שאפשר עדיין להתברך בו.

ולא תאמינו, אבל היא עשתה את זה, היא לא רק הגיעה כבר להצגות ה-150, אלא אפילו חתמה על חוזה עם משרד-אמרגנות בלונדון, ובסוף הודש ינואר הקרוב היא יוצאת לסיכוב של עשרים גרי-פעות באנגליה, צרפת והולנד, והעיקר, בקי מאושרת שהקהל נהנה וצחק ושהיא מצליחה כמו שחשבה שתצליח.

אבל הכי חשוב זה, בעצם, שהבעל שלה, פיטר פריישיטאט, גם הוא כבר מאושר, כי בהתחלה היו לו המון הסי-תייגויות, והם שוב חיים באושר כמו פעם, וכבר אין ביניהם לא חילוקי דעות רפר-טואריים ולא חיכוכים סתם. בקי יכולה שוב להיות אשה, כמו תמיד, ולטפל בשני הילדים המתוקים שלה, הכל כמו תמיד.

חנה אנגלשטיין שירות נעים

נערת השבוע

לא פוחדת מנשואין

לפני שאתם עורכים היכרות עם נערת השבוע שלנו — כדאי שתהדקו את החגורות, כיוון שהמותק הזאת דיגמנה לפני זמן קצר מודעת פירסומת לתגורות-בטיחות, ומאו היא משוכ-נעת ומשכנעת את כולם שזה גורא-גורא חשוב, ותאמינו לי, כשתראו אותה — גם אתם תשתכנעו.

קוראים לה חנה אנגלשטיין, היא בסך-הכל בת 18 ומתגוררת ברמת-אביב, כמו כל בת מוצלחת, היא סיימה לפני חודשיים את בחינות-הבגרות במסגרת בית-הספר מישלב, ואף טיטו היא מתגייסת לצה"ל. עד אז היא מבלה ערב-ערב בצורה אינטנסיבית וצמודה עם החבר שלה מזה ארבעה חודשים, יהודה אלשיך. יהודה, שהוא מנהל-ייצור בהצגה מי הפחד מנישואין, לוקח את המידעלע שלו יחד איתו לכל ההצגות, ואולי דווקא זה שיכנע אותה שאין כל סיבה לפחד מחייה-גני-שוואין, גם אם היא עדיין קטנה.

כי חנה אינה מהססת להצטיר שהיא בעד נישואין בגיל צעיר, אלא שמה שמעכב אותה כעת זה בסך-הכל אותו עניין מפורסם של מציאת המועמד המתאים. עד אז היא נהנית לראות איך עושים את זה על הבמה, והיא עדיכוי כך נהנית, שהח-ליטה ללמוד בינתיים מישחק ותיאטרון, על כל צרה שתבוא.

בשעות-הפנאי הרבות שיש לה עכשיו, היא שומעת המון מוסיקה קלאסית, כי היא שונאת את כל הפופ הרועש הזה. חוץ מזה היא משתגעת לשחק טניס ולרכב על סוסים, כמו ש-מספרות לי כל החתיכות שאני פוגשת בזמן האחרון.

מה לאחל לה לפני הגיוס? בינגו, לא חשוב מה, כי עם יופי כמו שלה אני בטוחה שיהיה לה שירות נעים.